

KIOKAN

# WILBUR SMITH

& TOM HARPER



# TAJEMNÝ OHEŇ



edice  
*KLOKAN*

Copyright © Orion Mintaka 2019  
Translation © Dalibor Míček, 2020  
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

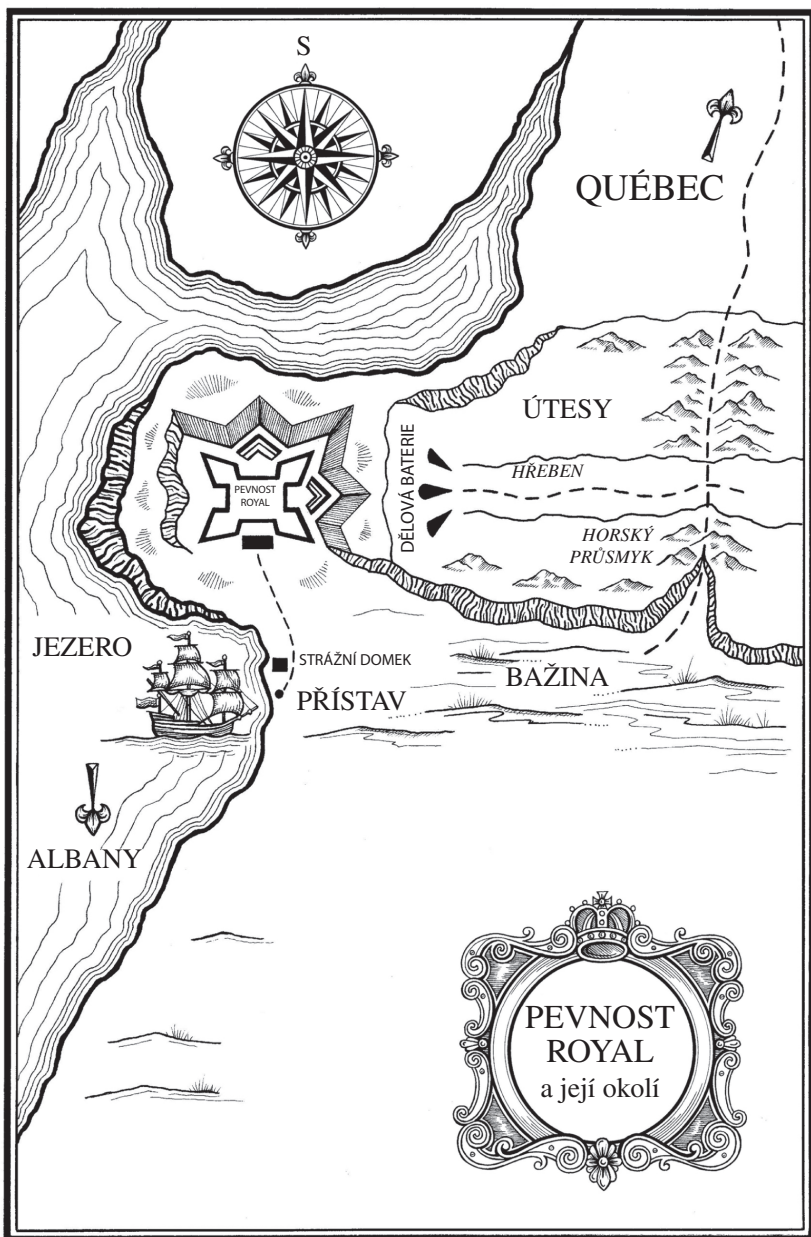
Všechna práva vyhrazena.  
Žádnou část knihy není dovoleno užít  
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného  
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací  
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu GHOST FIRE  
vydaného nakladatelstvím Zaffre,  
součástí Bonnier Books UK  
přeložil Dalibor Míček, 2020  
Redakční úprava Lukáš Foldyna  
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek  
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,  
v edici Klokan, 2020  
shop@alpress.cz  
Vydání první

ISBN 978-80-7633-341-3

*Tuto knihu věnuji své věrné lásce,  
nejbližší přítelkyni a kamarádce MOKHINISO.  
Duchové Čingischána a Omara Chajjáma převtělení v měsíc,  
zářící jako dokonalá perla.*





*Pevnost Svatého Jiří,  
Madrás, Indie 1754*

**O**bě děti přelezly zeď a seskočily do zahrady. Večerní vánek voněl jasmínem a kokosovým olejem z hořících lamp, v jejichž dlouhých stínech se děti kryly, když se plížily k velkému domu.

Bratr a sestra. Dívce, starší z dvojice, splývaly dlouhé světlé vlasy volně na záda, přestože již přicházela do věku, který bude vyžadovat více umírněnosti. Indické slunce jí opálilo pleť do zlatavých tónů. Měla ženské křivky, ale měkkou dívčí tvář rozzářenou čtveráctvím.

„Co tady budeme dělat, Connie?“ zeptal se chlapec. Byl sice o rok mladší, zato však vyšší než ona, na což byl náležitě pyšný. Měl robustní postavu a již získával statnost muže, kterým se stane. Na hlavě se mu nad inteligentníma modrýma očima ježila rozčuchaná kštice rusých vlasů. Kůži měl tmavší než dívka, její bronzový odstín mohl snadno patřit stejně tak Indovi jako Evropanovi.

Constance se přikrčila za velkou terakotovou urnou. „Pan Meridew dnes pořádá večírek. Jen pro pány.“

„Jenomže to bude ten nejnudnější večírek na světě,“ stěžoval si Theo. „Staří páprdové se budou celou noc bavit o cenách bavlny.“

„Ne všichni se sem přišli bavit o obchodech, Theo. Víš od kadeřnice, která to slyšela od své sestry, jejíž sestřenice pracuje v domě jako kuchařka, že pan Meridew objednal skupinu profesionálních tanečnic. Prý to budou tak skandální tance, že muži celý týden o ničem jiném nemluvili.“

„Chceš vniknout dovnitř a podívat se, jak tančí?“

„A ty snad ne?“

„Jasně že jo. Ale...“ Theo nebyl zbabělec, ovšem neblahé zkušenosti jej naučily, že když je přistihnou, bude to on, kdo bolestně pocítí sílu otcova hněvu.

Constance zajiskřilo v zelených očích. „Měl by ses toho odvážit. Povídá se, že profesionální tanečnice jsou ty nejkrásnější ženy na světě. Brzy na to budeš mít věk. Copak nejsi zvědavý? Netoužíš se podívat na záhady ženského těla?“

Theo nasucho polkl. Constance se oblékla podle indické módy. Kolem těla si omotala světlé sárí a přehodila si je přes ramena. Tento kus domorodého oděvu zvládala přímo mistrovsky, tkanina jí přiléhala k tělu a zdůrazňovala oblé křivky, ale při pohybu se jí ladně vlnila kolem nohou. Pod ním už nenosila nic, ale pas měla útlejší než mnohé ženy spoutané kovovými obručemi nebo kosticovými korzety. Na hrudi se jí rýsovala pučící mladá ňadra.

Pro Thea znamenala složitost ženského ošacení hlubší záhadu než algebraické rovnice, které do něho vtloukal zoufalý domácí učitel, avšak nemohl si nevšimnout změn, jimiž jeho sestra v posledních dvou letech prošla – a cítil značné rozpaky, když o nich otevřeně hovořila.

„Nebo se bojíš?“

Podívala se mu do očí s neskryvanou výzvou. Theo potlačil pochybnosti. Sestře nikdy nedokázal odporovat – bez ohledu na to, kolikrát skončil ohnutý přes otcova kolena.

„Půjdu první,“ řekl kurážně.

Přikrčený se rozběhl k domu a přitiskl se ke stěně. Rozlehlá budova prozrazovala, že v ní bydlí nejbohatší kupec v Madrásu, byla postavená ve fantaskním slohu typickém pro zámožné Brity žijící v Indii. Širokou terasu podpíraly ozdobné řecké sloupy, klasický fronton lemovaly cibulovité kopule. Sídlo se nacházelo asi půl míle od pevnosti Svatého Jiří a Madrásu, dost blízko, aby k jeho obyvatelům dolehl hukot příboje, který se rozbíjel o pláže před městskými hradbami.

Podle zvuků uvnitř Theo usoudil, že se večírek koná v prvním patře. Ze své zatím jediné návštěvy v domě, kdy se šoural za otcem a snažil se být nenápadný, si zapamatoval velký plesový sál.

Za oknem v přízemí se mihl stín. Theo se přikrčil k zemi. Na příjezdové cestě viděl seřazené kočáry a nosítka. Honosné sídlo,



v němž se shromáždil výkvět madráské společnosti, bude plné služebnictva. Nemohl doufat, že vyběhne po schodišti, aniž by ho někdo spatřil.

Na terase stál slon vytesaný z kamene, téměř stejně vysoký jako Theo. Chlapec si stoupl na okraj velkého květináče, vylezl slonovi na hřbet a pak se vytáhl na střechu verandy. Právě včas. Jen co jeho nohy zmizely za okrajem stříšky, zalilo terasu světlo. Sikhský hlídač si na obchůzce svítil lucernou. Theo ležel na střeše a čekal, až nebezpečí pomine. Pak se připlazil k nejbližšímu oknu a nahlédl dovnitř.

Nebylo zasklené, tak nepředstavitelný luxus si v Indii nemohl dovolit ani ten největší boháč. V oknech visely dřevěné žaluzie, které chránily vnitřní prostory před prachem a denním žářem. Theo slyšel rytmické úderý bubínku a kolísavou melodii sípavých fléten. Prostrčil prsty mezi lištami a vytvořil si pozorovací štěrbinu.

Do noci vevanula sladká vůně tabáku, až se chlapec málem zakuckal. Zakryl si ústa, aby potlačil kašel, a nahlédl do sálu. Nejbohatší madráští kupci a obchodníci se rozvalovali na polštářích a hladově bafali z vodních dýmek. Téměř všichni odložili pláště a paruky a většinu z nich Theo i zezadu poznal. Prakticky každý den přicházeli za otcem do jeho kanceláře nebo skladiště.

Nezvaného diváka si nikdo nevšiml, muži se vpíjeli očima do skupiny tančících dívek. I ony měly na sobě sári jako Constance, ale ta jejich byla ušita z tak jemné tkaniny, že byla téměř průsvitná. Theo zíral na tanečnice, zhypnotizovaný jejich pohyby. Boky se kroutily, prsa se vlnila pod vzdušnou látkou. Zejména jedna z nich hocha fascinovala, štíhlá mladičká žena s mandlovýma očima, jejíž pokožka natřená vonným olejem se ve svitu lamp svůdně leskla.

Tanečnice si odvinuly turbany a dlouhé černé vlasy jim splývaly přes ramena na řadra.

Muži pochvalně tleskali a hlasitě dívky povzbuzovali.

Rytmus hudby se zrychloval, melodie zněla naléhavěji. Tanečnice se pohybovaly jako jedno tělo, ale Theo upíral zrak pouze na jednu z nich, na krásnou dívku s mandlovýma očima. Dlouhý turban si omotala kolem boků a pak se vymotala ze sári, které vytáhla zpod ozdobného opasku. Tenoučká tkanina se uvolnila a odplula jako mlžný závoj.

Nyní ji halil pouze turbanový pás kolem beder a dlouhé černé vlasy splývající na prsa. Spojila dlaně, rozvlnila boky a Theovi se sevřela hrud'. Vlasy jí vlály kolem hlavy, hladily ňadra a nabízely mučivě nádherné chvilkové pohledy na temné bradavky.

Thea podívaná tak zaujala, že nevnímal zvuky kolem sebe.

„Je překrásná,“ zašeptala Constance.

Theo se k ní prudce otočil. „Co tu děláš?“ zasyčel. „Takové věci bys vůbec neměla vidět.“

Constance se usklíbila. „Já přece vím, jak ženské tělo vypadá.“

Theo cítil, že se přestává ovládat. Věděl, že by měli odejít, nemohl však od dívky odtrhnout oči. Teď už rozvázala uzel pod pasem, přitiskla si turbanový pás k tělu, otáčela se a nabízela pohled na holou kůži. Theo zahlédl křivku hýždí a elegantní oblouk břicha ztrácející se mezi stehny.

Vtom dívka tkaninu upustila a nechala ji klesnout k zemi. Současně pohodila hlavou, aby jí vlasy padly na záda, a odhalila se v celé nahé kráse.

Theo vyřeštil oči. Pevná ňadra se leskla olejem, který si dívka vetřela do kůže. Mezi stehny se pod vystouplým Venušíným pahorkem, pečlivě zbaveným ochlupení, rýsovala štěrbina přirození. Nic takového Theo dosud neviděl a v bedrech se mu rozlilo horko. Jeho mužství se vzpíralo proti krátkým kalhotám, až hrozilo, že protrhne tkaninu.

Muži v sále povstali a potleskem a pískáním dávali najevo obdiv. Jeden z nich si stoupl před okno a hladil si rozkrok, čímž ovšem zakryl Theovi výhled.

Svíravý pocit ztráty chlapec nesnesl a vyškřábal se do stoje. Zcela lhostejný k možným následkům toužil po jediném – ještě naposledy spatřit to krásné nahé tělo, které se stále vlnilo do rytmu hudby, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

„Slez,“ sykla varovně Constance.

Zatahala ho za opasek. Theo se nechtěl pohnout, ale Constance se nedala odradit. Popadla bratra za kotník a šklubla.

Střešní krytina zvlhlá večerní rosou byla velmi kluzká. Theo ztratil rovnováhu a po břiše sjížděl po šikmé střeše – stále rychleji. Zoufale šmátral rukama, ale neměl se čeho zachytit. Nohy

mu již přepadly přes okraj a v posledním okamžiku se chytil okapu. Chvilí visel nad hlubinou a pak se pustil.

Dopadl tvrdě a shodil květináč. Kotníkem mu projela ostrá bolest a bezděky vykřikl. Květináč se odkutálel, poskakoval po schodech a nakonec se rozbil.

Constance seskočila vedle bratra a dopadla měkce jako kočka. „Ach, Theo,“ vydechla. „Jsi zraněný?“

Od hlavních dveří se ozvaly výkřiky, po trávnicích projížděla světla luceren. Theo se s bolestným sténáním snažil vstát. Od rohu budovy se blížily spěšné kroky.

„Musíme utéct,“ naléhala Constance s očima vykulenýma rozrušením. „Jestli nás chytanou, jsme v hrozném průšvih.“

„A co ty?“

„Já se o sebe postarám.“

Svižně šklubla zápěstím a přehodila si cíp sáří přes hlavu tak, že si zakryla obličej. Během okamžiku se dokonale zamaskovala, nikdo by ji nepoznal.

Theo se rozběhl. S každým krokem vystřelovala z kotníku palčivá bolest, chlapec však zatínil zuby a běžel dál, poháněn strachem z otcova hněvu, kdyby ho chytili.

Terasu již zalilo světlo mnoha luceren. Hudba utichla. Z oken v patře se vykláněli hosté, většinou bohatí kupci, zvědaví, co se vlastně stalo. Dole na terase, ještě před okamžikem prázdné, se tísnili zmatení návštěvníci a četné služebnictvo.

Pán domu se vztekle protlačil davem. Na tento večer se připravoval dlouhé měsíce, naplánoval každou podrobnost. Slíbil hostům, že se po vystoupení budou moci v soukromí potěšit s tanečnicemi odměnou za služby a laskavosti, jež mu prokázali. Teď se všechny plány rozpadly v trosky. Za tohle někdo draze zaplatí.

Rozhlížel se po shromáždění a ulpěl zrakem i na Constance. Viděl jen další služku zahalenou závojem, nikdo od něj přece nemohl očekávat, že pozná všechny členy domácího personálu. V životě by ho nenapadlo, že by se nějaká Angličanka natolik ponížila, aby si oblékla domorodý oděv. Obrátil pozornost jinam.

Na vzdáleném konci zahrady se mezi růžovými keři mihl jakýsi stín.

„Za ním!“

Theo se prodíral houštinami. Trny mu drásaly paže, až vyskakovaly krůpěje krve, při každém došlápnutí na tvrdou půdu mu v nateklém kotníku škublo bolestí. Za sebou slyšel hluk pronásledovatelů a snažil se zrychlit, jen aby jim unikl. Doběhl ke zdi a natáhl ruce k jejímu vrcholu, aby přelezl.

Byla příliš vysoká. Stoupl si na špičky a musel zatnout zuby, jinak by vykřikl bolestí. Strážní se přibližovali, jejich lucerny vrhaly stíny na růžové keře.

Chlapec šmátral prsty po hřebenu zdi, ale nenašel jediný úchyt. Pokusil se vyskočit, zraněná noha jej však zradila, nemohl se pořádně odrazit. Strážní hlasitě rozhrnovali keře. Theo prolomil hranici bolesti a znovu vyskočil. V kotníku luplo, jako by se zlomil – ale dokázal to. Pořádně se zachytil, zapíral se nohama o stěnu a drápal se nahoru.

Silné ruce ho popadly za lýtko a snažily se ho stáhnout. Hoch bojoval, kopal kolem sebe. Bota zasáhla cosi měkkého, ozval se bolestný výkřik. Ale už se neudržel, prsty sklouzly po zdi a Theo se zřítíl na pronásledovatele. Než se mohl znovu rozběhnout, strážní ho pevně přidrželi.

Odtáhli ho na trávník a posvítili mu do obličeje. Jeden krvácel z úst, jak jej Theo nakopl.

„Theodore Courtney,“ pronesl Meridew hlasem, jenž nesl celou váhu autority mocné Východoindické společnosti. „Jen počkej, až se o tom dozví tvůj otec.“

Mansúr a Verity Courtneyovi seděli v salonu a hráli šachy, když u nich Meridew zaklepal. Jejich domy stály nedaleko od sebe. Vztah mezi Courtneyovou rodinou a Východoindickou společ-

ností nebyl právě idylický a Mansúr nechtěl bydlet poblíž hradeb pevnosti Svatého Jiří.

Zlostné bušení na dveře Mansúra udivilo. „Čekáme snad hosty?“ zeptal se s pozvednutým obočím.

„Domnívala jsem se, že veškerá společenská smetánka se účastní shromáždění u pana Meridewa,“ odvětila Verity a tahem jezdcem vzala manželovi střelce.

Do salonu vešel urostlý sikh v červeném turbanu. Jmenoval se Harjinder a sloužil Mansúrovi jako osobní strážce a oddaný pomocník ještě dříve, než se narodila Constance.

„Theo-sáhib se vrátil,“ ohlásil.

Mansúr vstal. „Ani jsem nevěděl, že šel ven.“

Theo stál na prahu mezi dvěma domorodými vojáky. Vedle nich čekal Meridew s tváří rudou vztekem a za nimi se tlačil zástup Indů a Angličanů.

„V tuto hodinu jsem tolik návštěvníků nečekal,“ poznamenal Mansúr klidně.

„Vloupal se do mé zahrady, vylezl na střechu a narušil soukromou zábavu, kterou jsem uspořádal pro nejvýznamnější občany Madrásu,“ durdil se Meridew.

Mansúr se krátce zamyslel. „Bohužel nemohu říct, že tohle není mému synovi podobné.“

„A jaká byla povaha zmíněné zábavy?“ zeptala se Verity nevinně. Stála za manželem a hleděla mu přes rameno.

Meridew pro změnu zbledl. „O tom bych před dámou raději pomlčel.“

„Jestliže však mám syna potrestat, musím znát přesnou podstatu přestupku, jehož se dopustil.“

Meridew se snažil zachytit Mansúrov pohled. „Kdybychom si my dva mohli promluvit v soukromí – mezi gentlemany, jak se říká...“

„Nemáme s manželem mezi sebou žádná tajemství,“ prohlásila Verity a probodla žalobce pohledem, jenž nepřipouštěl námítky. Meridew, opět v obličejí červený, se odvrátil.

„Ta zábava vás určitě musela stát spoustu peněz,“ dodal Mansúr. „Pokud zítra ráno pošlete svého člověka ke mně do kanceláře, postarám se, aby vám byla utřpená újma plně uhrazena.“

Meridew správně pochopil, že se za nabídkou skrývá úplatek. „Soudím, že sám víte nejlíp, jak svého syna potrestat,“ utrousil.

„Slibuji, že už se to nebude opakovat,“ ujistila ho Verity a sežehla syna pohledem. „Je to tak?“

„Zajisté, matko.“

„Co tě to napadlo?“ vyjel Mansúr na syna, jen co se za Meridewem zavřely dveře. „Kde jsi přišel na tak pitomý nápad?“

Ve skutečnosti to byla Constance, kdo se o tanečnicích dozvěděla, a právě její zvědavost stála v pozadí celé záležitosti, ovšem Theo by sestru nikdy neprozradil. Pořád existovala šance, že se jí podařilo utéct, aniž by ji někdo odhalil.

„Slyšel jsem, jak se nějací kluci bavili o tom, co se u Meridewa bude dít,“ lhal statečně Theo. „Chtěl jsem... Chtěl jsem se jenom podívat na ty tanečnice.“

Mansúr a Verity si vyměnili rodičovský pohled.

„Chápu, že chlapec tvého věku má jisté... zájmy,“ soukal ze sebe Mansúr neobratně, „ale nemůžeš nás takto ztrapňovat. Postavení naší rodiny zde není tak pevné, abychom si mohli dovolit protivit se Východoindické společnosti.“

Theo bojovně vystrčil bradu. „Já na celou Východoindickou společnost kašlu.“

„Jdi do svého pokoje.“

Theo chtěl něco namítnout, ale stačil jediný pohled na otcovu tvář a rozmyslel si to. Uraženě dupal po schodech.

Mansúr se otočil k Verity a povzdechl si. „Dospívá a cítí potřeby mladého muže,“ poznamenal. „Je přirozené, že ho podobné věci lákají.“

„Ale ne takto,“ namítla ostře. „Constance bude brzy potřebovat manžela, a jestli se bude všude kolem povídat, že její bratr šplhá na střechy a očumuje domorodé ženy, v celé kolonii se nenajde žádná solidní rodina, která by připustila svazek s naší dcerou.“

Mansúr se zazubil. „Jistě, má láska. Ty by sis nesolidního mladíka nikdy nevezala. Takový svazek bys nikdy nepřipustila, sestřenko.“

Verity ho probodla pohledem. Skutečně byli s Mansúrem bratranec a sestřenice, i když v mládí o existenci toho druhého vůbec

nevěděli. Jejich otcové, bratři Dorian a Guy Courtneyovi, byli zapřísáhlí nepřátelé, ovšem když ji Mansúr spatřil dalekohledem na palubě otcovy lodi, na první pohled se do ní zamiloval.

„Chovala jsem se s maximální zdrženlivostí a v duchu dobrých mravů,“ ohradila se.

„Zajisté. Během námořní bitvy jsi přeskočila na mou loď a tvému otci zůstal v ruce jen cár tvé blůzky, jak tě držel, abys za mnou nemohla,“ opáčil Mansúr.

Guy Courtney, Verityin otec, byl netvor, který svou dceru do krve mlátil a využíval ji k vlastnímu prospěchu. Později se pokusil vyvraždit celou Courtneyovu rodinu. Ve chvíli, kdy držel nůž u hrdla Mansúrova bratrance Jima, tehdy ještě malého dítěte, Mansúrova teta Sára Guye zastřelila.

„Kdo ví, jak se Sáře a Tomovi daří,“ přemítala Verity.

Mansúr potáhl z vodní dýmky a neodpověděl. Vzpomínka na Toma a Sáru, jejich syna Jima a vnuka George otvírala staré rány, o nichž raději nepřemýšlel.

Verity pochopila a vstala. „Měla bych se podívat, jestli je Constance v pořádku. Doufám, že ji ten zmatek kolem Theova dnešního bláznovství příliš nerozrušil.“

Když však nahlédla do dceřina pokoje, všechno bylo, jak má. Constance ležela v posteli, zlaté vlasy rozhozené na polštáři, a tiše oddechovala v hlubokém, ničím nerušeném spánku.

Následujícího dne obdržel Mansúr od guvernéra pozvánku, aby se zúčastnil zasedání rady Východoindické společnosti. Nebylo k ní připojeno žádné vysvětlení a ze sloužícího, který ji přinesl, nevytáhla doplňující informace ani nabídka stříbrné mince.

*Doufám, že se to netýká Theových eskapád,* říkal si Mansúr, když stoupal po schodech guvernérova sídla v pevnosti Svatého Jiří. Oficiálně si on a Východoindická společnost konkurovali. Přestože obě strany postupně dospěly k vzájemně výhodnému kompromisu, Mansúr si za všech okolností držel Společnost hodně od těla a její představitelé se mu na oplátku jen málokdy svěřovali se svými záměry.

Nyní však na něho čekala celá rada – nejdůležitější obchodníci a úředníci v Madrásu. Seděli usazení kolem mahagonového stolu ve vzdušném sále v prvním patře, rozlehlé místnosti s vysokými okny. Světlejší siluety na stěnách označovaly místa, kde v době, kdy Východoindická společnost musela stavět na odívání sílu zbraní, visely meče a muškety. Dnes nebyly pořádně vidět ani ty siluety, neboť je zakrývaly obrazy, jež je nahradily.

Mansúr si jako obvykle oblékl typický indický šat – volné krátké kalhoty z pruhovaného hedvábí, na míru ušitou kazajku ze zářivě zelené bavlny a zlatem vyšívaný turban. Ošacení doplňovaly hedvábné trepky se špičkami vytočenými nahoru, ale nikdo z přítomných mu nevěnoval druhý pohled – na výstřednosti místních kupců si za ta léta zvykli. Někteří se sami odívali stejně, když navštěvovali své klienty nebo milenky. V rušném, horkém a smyslném ovzduší Indie se muži chovali způsobem, který by je v Londýně ani nenapadl. A Mansúr vzhledem k podílu ománské krve v žilách beztak považoval sám sebe spíše za Orientálce než za Evropana.

Radu tvořilo dvanáct ctihodných pánů, z nichž nikomu nebylo přes čtyřicet a většina sotva překročila dvacítku. Vlivem slunce nebo přemíry alkoholu měli obličej zbarvené doruda, mladá těla předčasně zestárlá a vyzáblá po přestálých nemocích. Všem však v očích zářil tentýž oheň – hlad po bohatství, který nelze nikdy ukojit. Mansúr z vlastní zkušenosti věděl, že přes veškerou přívětivou vlídnost mezi nimi neseděl jediný, který by neprodal vlastní dceru, kdyby na tom mohl získat alespoň dvacetiprocentní profit.

Loajalitu k zaměstnavateli tito muži v nejmenším neuznávali. Vládli mocí Východoindické společnosti a do posledního haléře inkasovali výplatu, ale každý z nich vydělával desetkrát více tím, že podváděl ředitele v Londýně. Obchodovali sice jménem Společnosti, ale nejlepší zboží vždy končilo v jejich soukromých skladech a nejučtější zisky na jejich osobních účtech.

A prostředníkem, jenž jim usnadňoval skrývání privátních obchodních aktivit před žárlivými zraky ředitelů sídlících v honosné budově na londýnské Leadenhall Street, byl Mansúr Courtney. Využívali početnou flotilu dopravních lodí a hustou



sít agentů, jež se rozprostírala od Kantonu přes Kalkatu až po Kapské Město, a spoléhali na Mansúra, že s maximální diskretností dopraví jakékoliv zboží odkudkoliv kamkoliv – za velmi rozumný poplatek.

Guvernér Saunders, který seděl v čele stolu, udeřil pěstí do područky křesla, aby zajistil klid. Silně se potil.

„Dnes jsem obdržel zprávy z Londýna. V Americe vypukla válka. Vybojovali jsme ozbrojené střetnutí s Francouzi u pevnosti Necessity, která leží na hranicích kolonie Virginie.“

Shromáždění po té zprávě zašumělo vylekaným šepotem. Mansúr věděl, že nikdo z přítomných nemyslí na oběti a na ztracené životy, že každý v duchu počítá, jak tato situace ovlivní jeho účetní knihy. Klesne poptávka po čaji z kolonií? Vzroste cena ledku, základní suroviny pro výrobu střelného prachu? Někteří muži se zvedli a zamířili ke dveřím, chtěli být první, kdo se dostane k obchodování a vydělá na nové válce dřívě, než zpráva o ní pronikne na veřejnost.

„Nesmíme se domnívat, že budeme vůči nové situaci imunní,“ pokračoval guvernér. Sál ztichl. Amerika sice ležela deset tisíc mil daleko a pevnost Necessity bezpochyby nebyla nic víc než pár srubů obehnaných dřevěnou palisádou, ale vlákna obchodních a velmocenských zájmů obepínala jako pavučina širý svět a drobné zachvění na sebevzdálenějším konci rozvibruje celou síť. A Francouzi působili i na místech mnohem bližších než Amerika.

„Až se o tom dozví francouzská posádka v Pondicherry, určitě se pokusí toho využít. Třeba už v této chvíli pochodují směrem k nám.“

„V tom případě bychom jim měli vyrazit vstříc,“ prohlásil člen rady jménem Collins. Byl ze všech nejmladší, do Indie přibyl teprve nedávno a do rady byl jmenován díky rozsáhlým konexím svého otce. Tvářičky měl pořád mléčně bílé, dosud nedotčené žhavým indickým sluncem. Mansúr se již s podobným typem setkal a domníval se, že nepřežije první monzun.

Jeho návrh dopadl na hradbu mlčení.

„Francouzi mají dva tisíce mužů ve zbrani,“ připomněl guvernér.

„My máme šest tisíc,“ naléhal Collins, zaslepený touhou po slávě. „A jeden zdatný Angličan vydá přinejmenším za pět Francouzů.“

„Oficiálně čítá naše posádka šest set mužů,“ opravil ho guvernér. „A skutečný počet je... ještě menší.“

Očividně nechtěl uvést přesné číslo. Pokud se týká účetních knih, nárokoval plat pro všech šest set.

„Bitvy v Indii nejsou takové, jaké se bojují v Evropě a jak je zaznamenávají kroniky,“ připomněl Mansúr. „Místní lidé milují okázalost války, nikoli však její barbarství. Nepřítel na nás vypálí několik výstřelů a my palbu zdvořile opětujeme, ale potom nám nabídnou, abychom za jistou finanční částku ustoupili. A my – samozřejmě po povinném dohadování – na jeho návrh přistoupíme. Utrpí naše kapsa, ale nic horšího se nestane a my se uchýlíme do bezpečí za vlastními hradbami.“

Muži kolem stolu přikyvovali, vděční Mansúrovi za jeho rozumná slova. Pouze jeden z nich nesdílel všeobecný souhlas. Stál u zadní stěny místnosti a měl na sobě prostý černý plášť bez krajek a ozdob tolik oblíbených mezi místními obchodníky. A neměl na hlavě paruku. Nyní vystoupil o několik kroků dopředu.

„Chcete nám něco sdělit, pane Squiresi?“ zeptal se guvernér. Už zpola vstal z křesla, dychtivý co nejrychleji vypadnout a zahájit obchodní aktivity. Touhle dobou už mají jeho komisionáři téměř hodinový náskok a mohli využít nové informace k zaujetí výhodných pozic na trhu.

„Západní hradba je slabá jako lodní plachta,“ prohlásil Squires, inženýr, který měl na starosti údržbu pevnosti. Jako rodák z Yorkshiru byl zvyklý mluvit otevřeně a často uváděl své kolegy z Východoindické společnosti do zmatku řečmi o baštách a opevněních, sypaných hrázích a klenbách. „Může nám pomoci pouze tak, že se zřítí na nepřítele.“

Guvernér se zamračil a kolem stolu se rozproudil znepokojený hovor. „Zajisté přeháníte.“

„Kdybyste si přečetl alespoň jednu mou zprávu, nebyl byste tak překvapený,“ odsekl Squires. „Tu zeď původně stavěli jako zahradní zídku a od té doby ji nikdo neopravil ani nezaplnil.“

Není to žádná hradba. Dosud nespadla jen díky domkům a chatrčím, které si u ní postavili domorodci.“

„Ředitel v Londýně odhlasovali na vylepšení opevnění dvě stě tisíc liber,“ připomněl Collins.

„Já z toho neviděl jedinou penci,“ ohradil se Squires.

„Kde tedy ty peníze skončily?“

„Nedomnívám se, že bychom teď měli řešit zrovna tuto otázku,“ přerušil je spěšně guvernér. Podrobné vyšetřování osudu částky určené na opevnění rozhodně nebylo v jeho zájmu.

„Nyní je nejdůležitější zabránit panice mezi obyvatelstvem a dosáhnout utajení naší slabosti před nepřítelem, který by ji jistě využil.“

„Naši nepřátelé se o ní beztak brzy dozvědí,“ ušklíbl se Mansúr. Saunders ho neslyšel.

„Nebudeme se krčit za hradbami jako zbabělé ženské,“ povzbuzoval kolegy guvernér. „Několik výstřelů, pár projevů udatnosti a zachráníme si čest. Pak se budeme moci vrátit k obchodům.“ Vstal a ukončil poradu. „Přeji vám dobrý den, pánové.“

Obchodníci horlivě přikyvovali. Inženýr Squires stál osamoceny a zadumaně hleděl vysokým oknem na ulici.

Mansúr k němu přistoupil, zatímco se ostatní hrnuli ze sálu, a zeptal se: „Je opevnění skutečně tak špatné?“

Squires přikývl. „A obléhání může být tvrdší, než si vy a ctihodný guvernér myslíte. Francouzi upírají pohled na celý svět. Amerika, Indie, Dálný východ – hodlají převzít veškerý náš obchod. Na vašem místě bych přestěhoval rodinu do pevnosti.“

„Tvrdil jste, že opevnění je k ničemu,“ protestoval Mansúr.

„Pořád lepší, než kdyby vás Francouzi zastihli doma,“ ubezpečil ho inženýr. „Blíží se bouře a my se musíme stáhnout do úkrytu, byť chabého.“

„Víš určitě, že je to nutné?“ zeptala se Verity. Stála u svého cembala uprostřed přijímacího pokoje, obklopená připravenými zavazadly. Nábytek zakrývaly plachty proti prachu a malá armáda sloužících pobíhala sem a tam a plnila bedny, krabice a kufry rozseté po místnosti. Dům vypadal, jako by se přes něj přehnal tajfun.

Mansúr políbil manželku na čelo a usmál se, aby zamaskoval starosti. „Co vidíš za těmi okny?“

Verity se ani nemusela dívat. Za stinnou verandou lemovaly aleje stromů cestu a říční břeh. A za nimi se mezi mlýnem a nemocnicí rýsovaly hranaté věže vystupující ze západních hradeb pevnosti.

„Jestli Francouzi přijdou, náš dům jim poslouží jako vhodná základna pro děla.“

„Jestli přijdou,“ zopakovala Verity. „Vždyť ani tím si nemůžeme být jistí. A tady je náš domov.“

„Nehodlám nic riskovat.“ Mansúr ztišil hlas. „V raném mládí jsem ztratil otce, protože byl tvář v tvář nebezpečí zbytečně tvrdohlavý. Nepřipustím, aby moje pýcha udělala z mých dětí sirotky.“

Mansúrův otec Dorian prožil mimořádný život. Jako malého chlapce jej zajali arabští piráti, kteří ho prodali do otroctví ománskému šejkovi. Ten později daroval Dorianovi svobodu a adoptoval jej. Po mnoha dobrodružstvích přestoupil Dorian na islám a jako muslim se stal známým pod jménem al-Salil. Ovšem smrtelně si zneprátelil jiného šejkova syna, Zajna al-Dina, jenž otrávil vlastního otce, zmocnil se trůnu a později vyslal nájemného vraha, aby zabil Dorianovu manželku Jasmini.

Mansúr se dotkl očního víčka gestem, které Verity moc dobře znala. Když byl unavený, zranění jej stále bolelo. Matčina vraha přistihl při ústí jedné z velkých afrických řek a svedl s ním souboj na život a na smrt. Ničema mu málem vydloubl oko, ale Mansúr protivníka nakonec přemohl, rozpáral mu břicho a pak se díval, jak žraloci hodují na jeho mrtvole.

Teď uchopil zakřivenou dýku, zavěšenou nad křbovou římsou. Kdysi patřila jeho otcí. Vězela v pochvě ze slonoviny vykládané zlatem a ozdobené drahokamy.

„O otce jsem přišel úplně zbytečně. Přistěhoval jsem se do Madrásu, protože se mi zhnusily války a neustálé boje. Nechci, aby mé děti vyrůstaly bez otce.“

„V tomto světě je to možnost, s níž musíme počítat, ať už Francouzi přijdou, nebo ne,“ odvětila Verity vážně. „Kolik účetních a komisionářů, kteří vloni v létě přicestovali z Londýna,

přežilo první rok? Polovina? Musíme se smířit s faktem, že zde nebudeme věčně, abychom děti chránili.“

„Ale když ony jsou tak malé,“ bědoval Mansúr. „Kdo se o ně postará, až my tu nebudeme?“

Jejich pohledy se střetly. Oba věděli, co Verity řekne, ještě než promluvila.

„Pořád je tu Jim a Louisa.“

Jim byl Mansúruv bratranec. Oba spolu vyrůstali v Kapském Městě skoro jako bratři. Pak se Jim zamiloval do uprchlé trestanky a celá rodina musela kapskou kolonii opustit. Nakonec se usadili u nezmapované zátoky na jihovýchodním pobřeží Afriky a vybudovali tam osadu, kterou pojmenovali Fort Auspice, pevnost Dobrá předzvěst. Vzhledem k tomu, že Jim měl mnoho nepřátel, zůstala její existence tajemstvím, které znali jen nejdůvěrnější přátelé.

Mansúr ji naposled navštívil před více než deseti lety.

„Měl by ses s Jimem usmířit,“ naléhala Verity. „Je nejvyšší čas na vzájemné odpuštění. Jim a Louisa by Thea a Constance nepoznali a z jejich malého Jiříka už jistě vyrostl statný mládenec. Věřím, že se jim po tobě stýská.“

Mansúr bezmyšlenkovitě dloubal do drahokamu vetknutého do pochvy dýky a v duchu odplul kamsi daleko. „Proklínám Sloní trůn,“ zašeptal.

V průběhu svého barvitého života se jeho otec Dorian kromě jiného stal dědicem Sloního trůnu v ománském Maskatu, ale pak o něj násilím přišel.

„Otec nikdy neměl usilovat o korunu,“ pokračoval v samomluvě. „Udělal to vyloženě z marnivosti.“

„To není pravda a ty to víš,“ napomenula ho manželka. „Tvůj otec netoužil po Sloním trůnu pro svou osobní slávu. Vrátil se do Ománu, protože se cítil zavázán povinností sloužit svému lidu, který volal po spravedlivém a poctivém králi.“

Mansúr vyfoukl sevřenými rty úzký proužek kouře. „Ani tak se tam neměl vracet.“

Byla to katastrofa. Ještě v Africe utrpěl Dorian zranění a rána mu později zhnisala, ale rozsah svého utrpení skrýval i před synem a snachou. Před ománskými šejky zocelenými pouští

nesměl projevit slabost, protože v boji o trůn potřeboval jejich podporu. Při nejtvrdějších bojích uprostřed rozhodující bitvy spadl Dorian z koně a byl příliš zesláblý, aby se mohl znovu vyšvihnout do sedla. Nepřátelé ho odvěkli a zabili a Mansúr s Verity museli uprchnout, aby zachránili holý život.

„Kdyby přijeli Tom a Jim, mohlo to být jiné.“ Dorian a Mansúr odpluli do Maskatu, ale zbytek rodiny zůstal v Africe. Když bylo po všem, oba bratřenci se do krve pohádali. Mansúr vytýkal Jimovi, že jim nepřispěchal na pomoc, zatímco Jim kladl Dorianovi za vinu, že vyrazil do boje dříve, než se úplně uzdravil. Takové rozpory nemohlo jejich přátelství překonat, a tak Mansúr a Verity odpluli do Indie. Mansúr zdědil courtneyovský instinkt pro podnikání a podařilo se mu vybudovat malý podnik, který se zabýval námořním obchodem v oblasti Bengálského zálivu a pronikal i do východní Indie a Číny. Dařilo se mu dobře, ale roztržku s rodinou, která zůstala v Africe, nikdy neurovnal.

Mansúr dlouho mlčel. Na tohle téma se spolu dohadovali už mockrát a on nikdy nepovolil, nyní se v něm však bouřily emoce, které v sobě tak dlouho dusil. Bezprostředně hrozící nebezpečí – útěk z domova s ohroženou rodinou – uvolnilo emoce, které v klidu a míru dřímaly. Co je důležitější než rodina?

Položil dýku na stůl vedle manželčina cembala a usmál se. Existovalo jiné cembalo, v jiném domě a během jiného útěku před dávnými léty, kdy je pronásledovali vojáci Holandské východoindické společnosti. V té době byli s Jimem přátelé.

„Máš pravdu, lásko – jako obvykle. Až se letos změní monzunové větry a budou vát příznivým směrem, podniknu cestu do Afriky. Rád si zase zajdu s Jimem zarybařit. A Theo a Constance užasnou, až se setkají s bratřenci, na které si vůbec nepamatují.“

„Už mě to unavuje,“ posteskla si Constance. „Koho by napadlo, že válka může být tak nudná?“

Oblečená do sněhobílého sárí si hověla v salonku a zkoumala svůj obličej v ručním zrcátku. Nacvičovala si nejružnější grimasy, snažila se vykouzlit rozmanité výrazy tváře a pozorovala

jejich účinek. Vlasy měla spletené do copů a pokožka se jí leskla potem. Učebnice francouzské gramatiky ležela nepovšimnuta na příručním stolku.

Ušklíbla se na Thea. „Ty bys aspoň mohl utéct a vstoupit do armády.“

Theo vzhlédl od knihy. „Nemysli si, že mě to nenapadlo. Nudím se stejně jako ty. Jenomže táta by mě rychle našel. Nemůžu utéct o nic snadněji než ty.“

Trčeli uvěznění v pevnosti již téměř měsíc. Domek, kde se usadili, patřil obchodníkovi Východoindické společnosti, který odcestoval do Bengálska, a jeho agent dům rodině ochotně pronajal jako splátku částky, kterou obchodník Mansúrovi dlužil.

První dva týdny sourozenci vehementně protestovali proti tomu, že museli opustit domov jen na základě pouhých nepodložených pověstí. Potom přitáhli Francouzi. Utábořili se poblíž velké pagody jižně od města a vybudovali kolem něj dělostřelecké baterie. Jak Mansúr předpokládal, jejich bývalý přijímací pokoj nyní sloužil jako stanoviště pro dvě devítiliberní polní děla.

Městem se opět rozlehlo hluboké zadunění. Ozývalo se už několik dní, ale Theo se pokaždé otrásl. Francouzi nevkládali do obléhání moc energie, jen zřídka vypálili více než tři rány za hodinu.

„Nechápu, jak může máma v takovém kraválu spát,“ poznamenal Theo. Verity přijala indický zvyk odpolední siesty a po obědě se uchýlila do ložnice v patře, aby si zdřímla.

„Možná je to tím,“ soudila Constance, „že v mládí prožila řadu námořních bitev a na hluk dělostřelby si zvykla. Aspoň si užila nějaké vzrušení.“

„Táta říká, že musíme žít dál, jako kdyby se nic nestalo.“ Theo se vrátil ke knize. Četl si Defoeův *Dobrodružný život kapitána Singletona*, svou oblíbenou knížku. Příběhy pirátů, kteří pronikali hluboko do neobjeveného nitra Afriky, v něm probouzely touhu po dobrodružství, touhu spatřit ty exotické krajiny na vlastní oči. Otec mu mnohokrát vyprávěl o svých toulkách po tom neznámém kontinentu, když byl ještě malý chlapec, což ještě více podnítilo Theovu neklidnou představivost. Jen

s obtížemi se však soustředil na fiktivní piráty, když se skuteční francouzští dělostřelci snažili přeměnit jeho domov v hromadu sutin.

„Mně se vždycky více líbila *Moll Flandersová*,“ řekla Constance. „Dvanáct let se živila jako kurva, byla pětkrát vdaná, z toho jednou za vlastního bratra, převezli ji do Ameriky, ale přesto se jí podařilo zbohatnout a zemřela v pohodlí a přepychu. *Taková* dobrodružství bych chtěla prožít.“

„Máti říká, že takové výrazy jsou mimořádně nevhodné,“ poznamenal Theo, jemuž se nelíbilo, když slyšel sestru používat slova jako „kurva“.

Constance se znovu zaměřila na svůj obličej v zrcadle. „Třeba se ze mě jednoho dne stane vydržovaná žena a provdám se za nechutně bohatého muže.“

„Taková absurdní představa!“ pohoršil se Theo. „Já si chci vzít ženu, kterou budu milovat. Jako máma s tátou.“

Constance ponechala výtku bez odpovědi. Náhle odložila zrcátko a vstala. „Tak dost. Proč máme mluvit o dobrodružstvích v knihách, když se skutečné dobrodružství odehrává přímo u našeho prahu? Chci se tam podívat.“

Theo sklapl knihu. „Harjinder nás nepustí,“ připomněl sestře. Mansúr umístil ke dveřím domu stráž s příkazem nepustit nikoho z rodiny ven bez jeho výslovného souhlasu.

„Nějaký hlídač ti přece nemůže v odchodu zabránit.“

Theo proti své vůli obrátil zrak k oknu. Sestra jeho pohled zachytila.

„Co by řekla máti, kdyby se probudila a zjistila, že jsme pryč?“ vznesl další námitku.

„Můžeme se vrátit dřív, než se vzbudí, a nic se nedozví. Anebo jí to můžeš říct sám, když se bojíš odejít.“

„Já se nebojím.“ Theo nemohl připustit, aby se sestřička vydala do nebezpečí sama. Odložil knihu a pozvedl mokrou rohož zavěšenou přes okno, aby chladila vzduch. Constance přehodila štíhlé nohy přes parapet a ladně seskočila na zem. Theo ji následoval.

V časném odpoledni panovalo ve městě ticho, většina britských obyvatel spala.



„Kam půjdeme?“ zeptal se Theo.

„Nahoru na hradby. Odtamtud bude nejlepší výhled.“

„Jenomže tam budou taky stráže,“ namítl Theo.

Vyplázla na něho jazyk. „Vím, jak se tam dostat.“

„Jak?“

„Pojď za mnou.“

Vedla bratra širokými písčitými ulicemi, držela se ve stínu domků a pokračovala uličkami za skladišti Společnosti. Řada budov náhle skončila shlukem chatrčí a rozpadajících se záso-báren, natlačených tak těsně na sebe, že Theovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že cihlová zeď za nimi je ve skutečnosti vnější zdí pevnosti.

„Zvedni mě,“ přikázala Constance.

Theo složil dlaně a vysadil sestru na nejnižší střechu, pak se vytáhl za ní. Přístavky vytvářely obrovské schody, po nichž se s námahou šplhali stále výš, až zpocení a špinaví stanuli na koruně hradby.

Theo se přikrčil za cimbuřím, ale Constance neohroženě stála, nakláněla se a vyhlížela střílnou.

„K zemi!“ sykl Theo. „Co když tě někdo uvidí?“

„Kdo?“ namítl Constance. „Táta říká, že posádka je rozmís-těná tak řídce, že sotva může obsadit hlavní věže. A i kdyby sem nějaký voják přišel, zaculím se na něj a vezmu ho za ruku a pře-svědčím ho, že je to jenom nedorozumění.“

„A Francouzi?“

„Ti jsou příliš galantní, než aby stříleli na dámu.“

V té chvíli se ve francouzských liniích zablesklo a vznesl se oblak dýmu. Za vteřinku k nim dolehlo zaburácení a sourozenci cítili, jak se jim hradba chvěje pod nohama. Sprška prachu, která se vznesla z pláně pod hradbami, prozradila, že výstřel byl neškodně krátký.

„Tak vidíš,“ jásala Constance. „Nedělají nic, co by nás muselo znepokojovat, malý bratříčku.“

„Neříkej mi tak.“

Theo vstal a opatrně vyhlédl. Pevnost Svatého Jiří i celé město Madrás byly vybudovány na písčné kose, která se jako mohutný zkroucený prst táhla podél pevniny, od níž ji

oddělovala přílivová zátoka. Za ní Theo viděl francouzské ležení, rozmístěné mezi pobřežními palmami kolem velké pagody – řady stanů, vozy se zásobami a skladiště. Na provizorní cvičiště právě nastoupila četa pěšáků. V přední části tábora vyhloubili domorodí kopáči řadu zákopů, v nichž nečinně odpočívalo pět nebo šest kanonů. Theo pozoroval osádku jednoho děla, která líně čistila hlaveň, z níž se právě vystřelilo. Dělostřelci Východoindické společnosti v pevnosti neprojevovali žádnou touhu palbu opětovat.

„Kdyby tady tomu velel táta, nechal by vypálit čtyři plné salvy dřív, než by Francouzi stihli jednou nabít,“ podotkl Theo s nádechem rodinné pýchy. Mansúr jim často vyprávěl, jak zachránil matku před jejím podlým a zlotřilým otcem, jak velel vlastní šalupě, s níž zaútočil na vlajkovou loď Guye Courtneyho a projel pod jejími děly tak, že ho nemohla ohrozit. Od chvíle, kdy Theo slyšel ten příběh poprvé, usazený na tátově koleni, toužil po bitevní vřavě. Ovšem teď, konfrontován s realitou kanonů namířených na něj, mu situace připadala mnohem složitější, než jak ji líčil Daniel Defoe.

„Skoř se,“ napomenul sestru. „Neměli bychom se zbytečně vystavovat nebezpečí.“

„Ta poslední koule dopadla padesát yardů před hradbou,“ odsekla Constance. Rozšířené oči jí zářily, tváře měla zarudlé vzrušením. „Jsou mimo dostřel.“

„Tobě se to líbí,“ vydechl Theo užasle.

Otočila se k němu s jednou rukou na hrudi. „Samozřejmě. Je to vzrušující.“

Kanon znovu vypálil.

Výstřel se rozlehl pevností, a když Mansúr vešel do domu, křišťálový lustr se rozcinkal. Všechny závěsy byly zataženy a dveře pozavírané proti vražednému odpolednímu vedru. Mezerymi pronikaly úzké pruhy světla a zvýrazňovaly zvířený prach. Byť se služebnictvo ze všech sil snažilo uklízet a zametat, v této zemi se prachu nedalo uniknout.

„Verity?“ zavolal. „Constance? Theo?“

S narůstajícími obavami zamířil po schodech do patra, i když si v duchu říkal, že ke strachu nemá žádný důvod. Určitě všichni spí jako v tuto denní dobu pokaždé. A dům si vybral opravdu dobře – daleko od západních hradeb a francouzských děl.

Otevřel dveře do dceřina pokoje. Byl prázdný, postel ustlaná a nedotčená. Neklidně zkusil Theův pokoj. Stejný výsledek. Možná jsou děti u matky.

Verity ležela na posteli oblečená v lehké bavlněné košilce a tvrdě spala. Přestože jí táhlo na čtyřicet, pořád zůstávala nejkrásnější ženou, jakou Mansúr v životě potkal. Každodenně děkoval bohu za náhodu, která je svedla dohromady.

Teď však příjemné vzpomínky ustoupily obavám.

Zatřásl manželce ramenem a probudil ji. „Kde jsou Constance a Theo?“ ptal se naléhavě.

Protřela si oči. „Copak nejsou ve svých pokojích?“

Hnání strachem prohledali dům, rozráželi dveře a volali na děti. Netrvalo dlouho a uvědomili si, že Theo a Constance doma nejsou.

„Kam mohli odejít?“ lámala si hlavu Verity. „Přece dobře vědí, že bez dovolení nesmí z domu.“

Stavením otřásla další rána, tentokrát silnější, jak se angličtí dělostřelci rozhodli opětovat palbu. Vibrace rozvířily prach, který se v paprscích světla kroutil divokými víry.

„Hradby!“ pochopil Mansúr se záchvěvem hrůzy. „Znáš Thea, pořád si hraje na vojáka. Určitě se šel podívat na bitvu.“

„A Constance?“

„Jistě ji vzal s sebou.“ To už stál Mansúr u dveří.

Verity spěchala za ním. „Vystavují se plné síle francouzské artilerie,“ strachovala se.

Mansúr si vzpomněl na inženýrovo varování. „Větší nebezpečí jim hrozí od hradeb, na kterých stojí.“

Vzal manželku za ruku a rozběhl se přes přehlídkové prostranství před guvernérovým sídlem, pak ke kostelu a kolem městské studny. Skladištní budovy obklopovala vůně pepře, čaje a koření, ale on si jí nevšiml. Děla vypálila několik výstřelů tak těsně za sebou, že téměř splynuly v jednu hromovou ránu. Francouzi zintenzivnili ostřelování a Angličané odpověděli ve stejném duchu.

*Modleme se, abychom nepřišli pozdě,* běželo mu hlavou.

Doběhli k baště v jihozápadním rohu hradeb. Domorodá vojenská hlídka u paty schodiště je donutila zastavit, ale pak si to rozmyslela. Mansúr se řítíl po schodech.

Nahoře se jim postavil do cesty anglický poručík. Osádky děl, svlečené do půl pasu a zbrocené potem, překvapeně zíraly na nově příchozí.

„Co tu sakra pohledáváte?“ vyjel poručík na Mansúra a Verity. „Tady nemají civilisté co dělat. Zuří tu bitva.“

Mansúr ho však neposlouchal, rozhlížel se po hradbách a konečně spatřil, co hledal. Odstrčil poručíka stranou – hruběji, než zamýšlel. Důstojník zakolísal a s výkřikem se skácel na rozpálenou dělovou hlaveň. V té chvíli však už byl Mansúr daleko vpředu a Verity hned za ním, její sukně kolem dělostřelců jen zasvištěla.

Mansúr sprintoval po hradební zdi a zakopával o nerovnosti a vystupující kameny. „Theo!“ křičel. „Constance! Okamžitě dolů. Tady to není bezpečné.“

Od francouzských zákopů zaburácel další výstřel.

Theo a Constance otcův křik zprvu neslyšeli. Pozorovali Francouze a rachot dělostřelecké palby je ohlušil. Pak Theo zachytil koutkem oka jakýsi pohyb. Obavy, které pociťoval, se změnily v hrůzu.

Zatahal sestru za šaty. „Uviděli nás. Jsme v pořádném průšvih.“

Podél zdi stoupal dým ze spáleného střelného prachu a jako mlha zakrýval postavy, které k nim běžely, ale když se přiblížily, připadaly Theovi najednou hrozivě povědomé.

„Táta?“ Zaostril na postavu běžící vzadu. „Máma?“

Zalil ho pocit provinění, který zahltil všechno ostatní. Otočil se a běžel, už ne udatný mladý muž, ale vylekaný chlapec, který se chce někam schovat. Slyšel, jak na něj otec křičí, ať zůstane stát, volá něco o nebezpečí, ale význam slov nevnímal. Neslyšel rachot kanonů ani hlasitější burácení, které se jako hromobití rozléhalo za jeho zády.

Nakonec mu do mysli proniklo matčino zaječení. Ať už ho slyšel, nebo mu prostě zavibrovalo v kostech, zastavil se a otočil.

Hradba za ním zmizela. Zeď, na níž před několika vteřinami stál, se zřítla a na jejím místě se otevírala hrozivá propast. Cihly padaly v kaskádách k zemi jako voda z protržené přehrady a mizely v oblacích prachu z rozdrčené omítky, který stoupal ze sutin a zahaloval je neprůhledným závojem.

Theo se s rukávem přitisknutým na ústa rozběhl nazpět a zastavil se až na okraji propasti. Bezmocně zíral na uvolněné cihly, které stále padaly na hromadu trosek. Jak mohla jediná dělová koule napáchat tolik škody?

„Ustup.“

Hlas zněl tak slabě, že ho přes rachot padající zdi sotva slyšel a ani netušil, odkud se ozval. Nahlédl přes okraj jámy.

Pod sebou spatřil otce. Stál nejspíše na kusu zdi, který zůstal jakýmsi zázrakem zachován. O něco níž ležela na dně propasti bezvládná hromádka bílé tkaniny, zmuchlaná a špinavá jako odhozený hadr – Verity.

„Ustup,“ sykl znovu Mansúr. Padající cihly mu vyrazily zuby a změnily ústa v krvavou kaši. Obličej měl prachem bílý jako nějaký přízrak. „Zachraň se.“

„Podám ti ruku,“ řekl Theo vzdorovitě. Lehl si na břicho a natáhl paži co nejdál. Mansúr se pokusil synovu dlaň zachytit, ale cihlový pilíř se při sebemenším pohybu rozhoupal.

Mezera byla širší, než vypadala. I když se Theo natáhl sebevíc, nemohl se otce dotknout ani konečky prstů. Popolezl kousek dál. Pod jeho tíhou se uvolnilo několik cihel. Od otcovy ruky ho dělilo pár palců, cítil však, jak se pod ním otevírá prázdnota. Při dalším pohybu se dosud stojící zeď mohla zřítit.

„Vrať se,“ sípal Mansúr, jehož vratké stanoviště se kymácelo v základech.

„Můžu tě zachránit,“ stál na svém Theo a znovu natáhl paži. Konečky prstů se dotkl otcovy ruky, ale nedokázal ji zachytit.

Zeď se zachvěla. Theo ležel na břicho a cítil, jak mu vibrace pronikají do lebky jako vyzvánění umíráčku. Francouzi nezaháleli. Neuniklo jim, jaké poškození způsobili, a do hradeb bušily dobře mířené dělové koule. Uvolnil se další vodopád cihel

a vratký sloup, na němž našel Mansúr útočiště, se s hlasitým praskáním začal kácet k zemi.

Theo vypnul mozek, zapomněl na veškerou opatrnost a vrhl se dopředu. Pozdě. Mansúr již padal a vzdaloval se od něj, i když teď Theo dosáhl o kus dál. Otcova ústa zformulovala slova, jimž syn neporozuměl. *Že by „Constance“?*, uvažoval.

Theo ucítil letmé pohazení konečků prstů – a pak už nic. Mansúr se zřítíl do oblaku prachu a kouře a zmizel.

Theo nevyhnutelně spadl za ním. Dělostřelba zeslabila hradbu, na níž ležel, a jeho poslední pokus zachytit otce nemohl dopadnout jinak. Bylo mu to jedno. Ztratil dvě osoby, které na tomto světě nejvíc miloval, a už mu nic nezbylo. Příliš pozdě si vzpomněl na poslední slovo, které vyšlo z otcových zakrvácených úst. *Constance*. Jestli teď zemře, sestra zůstane na světě sama. Otec vyslovil poslední přání umírajícího a Theo je nesplní.

Myšlenky mu vířily mozkiem a dolehla na něj plná tíha viny a selhání, když vtom se jeho pád zastavil. Na okamžik jako by visel ve vzduchu.

Rozhlédl se a spatřil zarudlý obličej seržanta, který se nad ním skláněl a v ruce svíral jeho opasek.

Seržant ho vytáhl nahoru a položil na korunu hradby. Theo pod sebou ucítil pevnou půdu. Než mohl vstát, přitiskla se Constance, vrhla se na něj a přitiskla si jeho hlavu k hrudi. „Bála jsem se, že jsi mrtvý,“ vydechla. „Bála jsem se, že je po nás.“

Přiběhli další vojáci. Seržant na ně volal, že se všichni musí stáhnout do bezpečí. Ale k sourozencům jeho slova nepronikla, objímali se uzavření v soukromém světě žalu. Theo se rozplakal a k zármutku se připojil stud – naříká jako baba. Ale jeho rodiče jsou po smrti. Zoufalství, které se jej zmocnilo, mu lámalo srdce.

Když vylíčil sestře, co se stalo, Constance zmučeně zanaříkala. Theo ji dlouho nemohl utišit. Tiskl ji k sobě a kolébal ji v náručí jako malé dítě. Svět, jak jej dosud znali, se ve vteřině rozpadl, jejich naděje a sny se ocitly v troskách, milovaní rodiče odešli na věčnost. Taková byla krutá, brutální realita války. Theo přes slzy zíral na nový osud, jenž se před ním otvíral, v očích ho štípal všudypřítomný prach, když hleděl na pokroucenou, zlomenou budoucnost. Jaký život si teď může vybudovat?

„Je to moje vina,“ naříkala Constance. „Měli jsme zůstat v bezpečí domova. Kdybych nás sem nepřivedla...“

Theo jí bolestně zmáčkl zápěstí. „Tohle už nikdy neříkej. Šli jsme sem oba. Neseme společnou vinu. Nedovolím ti, abys brala všechno na sebe.“

Odhrnula si z očí pramen splepených vlasů a utřela si slzy z tváří. „Děkuju ti. Teď se musíme postarat jeden o druhého.“ Znovu se rozplakala.

Theo v sobě cítil děsivou prázdnotu, která neustále rostla, až hrozila, že ho pohltní. „Slib mi, Connie, slib mi, že ať se stane cokoliv, nikdy mě neopustíš.“

„Slibuju.“

„Nikdy?“

„Nikdy. Slibuju.“

Hluboko pod nimi začali sepojové přehrabovat trosky hradeb ve snaze objevit mrtvá těla Mansúra a Verity Courtneyových.

„Z této tragédie, kterou na nás prozřetelnost seslala, se musíme poučit,“ prohlásil guvernér Saunders ponuře. „Nesmíme připustit, aby Mansúr Courtney a jeho milovaná žena zemřeli nadarmo.“

Rozhlédl se po ztichlé zasedací místnosti. Francouzské ostřelování ustalo a teď ho připomínal pouze jeden obraz, který visel na stěně sálu mírně nakřivo. Hned po poradě přikáže sluhovi, aby ho narovnal.

Muži kolem stolu se neklidně ohlíželi jeden na druhého. Smrt k Indii nevyhnutelně patřila, museli se s ní smířit stejně jako se zkaženým zbožím a všudypřítomnými úplatky. A jeden každý z nich dlužil Mansúrovi peníze.

„Dnes ráno jsem vyslal k francouzskému veliteli posly s bílou vlajkou,“ pokračoval Saunders. „Přijal naši kapitulaci a zavázal se, že nám po zaplacení výkupného naše město vrátí. Po krátké debatě jsme se dohodli na výkupném ve výši jeden a půl milionu zlatých *pagod*.“

Kolem stolu zazněl sborový nádech.

„Prostředky na výkupné přirozeně poskytnou ředitelé v Londýně. Po smrti Courtneyových nemohou pochybovat, že jsme zájmy Společnosti bránili až za hranice cti – možná i obezřetnosti.“

Muži kolem poradního stolu se uvolnili. Obléhání skončí, Londýn zaplatí a oni se vrátí k vydělávání peněz. Mansúr Courtney nezemřel nadarmo.

Inženýr Squires zvedl hlavu. „A co bude s jejich dětmi?“

Theo a Constance čekali na chodbě před guvernérskou úřadovnou. Theo měl oteklé oči. V hodinách po otcově pádu do propasti, jemuž nedokázal zabránit, prožíval nekonečnou noční můru, hrůzný zážitek se mu neustále opakoval v mysli.

Constancin žal na sebe vzal jinou podobu. Prolila hodně slz, ale potom už jen nehybně seděla, obličej bledý, ale bez emocí. Pohladila bratra po šíji – stejně to dělala matka, když byl malý. Škubl sebou, jako by ho sestřina dlaň spálila.

„Co s námi udělají?“ zeptal se hlasem jako z velké dálky.

„Nevím.“

Dveře se otevřely a objevil se v nich sluha v livreji guvernérského paláce. Pokynul jim a Theo vstal z lavice.

„Buď silný,“ povzbudila ho Constance a stiskla mu ruku. „Spoléhám na tebe.“

Theo přikývl.

Vstoupili do guvernérsky kanceláře. Saunders odvedl sourozence ke dvěma židlím před svým psacím stolem a obdařil je – jak doufal – soucitným pohledem. Chlapec byl očividně rozrušený, kdežto dívka působila klidně, zelené oči chladné a soustředěné. Už to není dívka, opravil se v duchu, pod živůtkem se rýsovala ňadra dospělé ženy.

Saunders napadlo, že by nemuselo být špatné, kdyby si ji nakonec podržel v Madrásu.

Nasadil vážný výraz. „Slova nemohou vyjádřit žal nad ztrátou, která vás postihla. Váš otec byl dobrý člověk, obdivovaný spolupracovník a kolega. Snad si příliš nelichotím, když prohlásím, že byl můj přítel. Vaše matka byla ozdobou naší komunity. Hluboce želíme jejich odchodu.“

Constance souhlasně pokývla hlavou.



„Teď jste však osiřeli.“ Guvernér se naklonil přes stůl a upřeně se podíval Theovi do očí. „Co tě to popadlo, že jsi zavedl sestru na hradby během tak těžkého ostřelování?“

Theo silně zrudl. Nejráději by vykřikl a hájil se, že za nic nemůže, že to byl sestřin nápad, ovšem to jí nemohl udělat. „Chtěl jsem se podívat na bitvu,“ zalhal.

„V tvém zájmu doufám, že už žádnou další neuvidíš. Válka je strašná, nic pro děti,“ kázal Saunders. „Zaplatils hroznou cenu, aby ses to dozvěděl.“

Nalil si z karafy víno. „Nyní však jako hlavní představitel místní správy musím rozhodnout, jak se nejlépe postarat o vaši výchovu a vzdělání.“

„Jaké s námi máte plány?“ chtěl vědět Theo.

Saunders ho obdařil blahosklonným pohledem. „Pokud vím, máte v Kalkatě bratrance, mladého muže jménem Gerard Courtney.“

„Nikdy jsme se s ním neseekali,“ namítla Constance. „Naši otcové si nebyli právě blízcí.“

Saunders odbyl její námitku mávnutím ruky. „Patří k neschopnějším mužům v Indii. Jeho otec, váš strýc, je Christopher Courtney, i když bych měl spíše říci baron Dartmouth, protože se přihlásil ke svému starobylému titulu. Než se stáhl do penze v Londýně, byl nejbohatším mužem v celé Indii. V domácnosti jeho syna vám nebude nic chybět.“

Jeho obličej náhle pozbyl přátelský výraz. „Žili jste ve velkém pohodlí, drahouškové. Obávám se však, že nechápete, jak nevypočitatelný a krutý může být svět mimo naše hradby – zejména pro nemajetné. Udělám, co bude v mých silách, ale navěky vás chránit nemohu.“

Přísně vzato to nebyla tak docela pravda. Constance *mohl* ponechat v Madrásu a uplatněním poručnických práv využívat mnohá potěšení, jaká mu mohla poskytnout. To by však neposloužilo jeho dalekosáhlejším záměrům. „Nebo snad máte jiné příbuzné, kteří by připadali v úvahu?“

Constance se kousla do rtu. Někde na jihovýchodním pobřeží Afriky kdysi žili její prastrýc Tom a prateta Sára s rodinou. Setkala se však s nimi pouze jednou, když byla ještě malé dítě,

a netušila, jak a kde je hledat. Přesné umístění jejich osady v dosud nezmapované zátoce na téměř neobyvatelném pruhu pobřeží bylo pečlivě střeženým tajemstvím. Co když jsou už dávno mrtví nebo se někam odstěhovali? A jak by se mohla osiřelá šestnáctiletá dívka, která prožila prakticky celý život v Indii, vypravit do daleké Afriky pouze ve společnosti mladšího bratra?

„Dobře tedy, odcestujeme za bratrancem Gerardem a zůstaneme u něj,“ souhlasila Constance a cítila na sobě celou tíhu tohoto rozhodnutí. Zнала Indii, její rituály i mocenské páky. Však už se postará, aby i s bratrem nějak přežili.

„Moudré rozhodnutí,“ ocenil guvernér. „Postarám se, abyste hned první lodí odpluli do Bengálska.“

Constance na něj upřela pohled svých zelených očí, tak upřímný a inteligentní, že snad nemohl patřit dívce tak mladé. Saunders pocítil napětí v rozkroku.

„Co bude s naším dědictvím?“ zajímala se Constance.

„Až do vaší plnoletosti bude uloženo do svěřeneckého fondu,“ ubezpečil ji guvernér. „Já osobně budu jedním z jeho správců.“ Zvedl ruku, aby umlčel případný protest. „Dlužím to vašemu otci. Je to to nejmenší, co pro vás mohu udělat.“

Při těch slovech necítil nejmenší výčitky. Život je obchod a tyto děti představují pouze další aktivum, které mu osud vložil do rukou. Nesmírně cenné aktivum – a on už se postará, aby z něj profitoval. Až se vypořádá s Mansúrovým majetkem, nezbydou Courtneyovým dětem z jejich dědictví ani dva *fanamy*.

A to za předpokladu, že budou žít tak dlouho, aby se o ně přihlásily. Kalkata byla postavena na zapáchající bažině. Špína a výměšky dvou set tisíc obyvatel města zdravotní nezávadnosti rozhodně nepřispěly. Dvě nedospělé děti, které se znenačání ocitnou v takovém prostředí, s největší pravděpodobností nepřežijí zimu – natož dlouhé horečnaté léto.

Constance sledovala guvernéra ostrýma hodnotícíma očima. Na okamžik se jí zmocnil nepříjemný pocit, že dokáže přecíst každou jeho myšlenku, ale pak tu představu zapudila. Vždyť je sotva víc než dítě, myška ve světě divokých koček.

Její zkoumavý pohled však Saunderse zneklidnil. Rozhodl se správně, když ji posílá pryč. Užil by si, až by ji zlomil, ale obchod musí mít za všech okolností přednost. A toho kluka se také rád zbaví. Jako by otci z oka vypadl: tytéž rozčuchané zrzavé vlasy, tentýž hezký vzhled. Teď je sice zničený žalem, ale guvernér přímo viděl, jak v těle i tváři klíčí síla. Zřejmě by se z něj stal hrozivý protivník.

Saundersův obličej se zvlínil úsměvem, ale pohotově změnil výraz na zbožnou lítost. „Nechť vás do Kalkaty provází bůh.“

Deset mil daleko od guvernérova sídla se ze silnice zvedal prach, jak volská spřežení táhla francouzská polní děla k Pondicherry. Navzdory spalujícímu horku si vojáci hlasitě prozpěvovali do kroku. Dali Angličanům pořádně do nosu a teď se vraceli bohatší, než když přišli. K čemu jinému je válka?

Prachem k nim cválal černý kůň s jezdcem oděným do šedého civilního pláště bez výložek.

Major v čele kolony ustoupil se svým koněm ke kraji cesty a nechal dělostřelectvo projet. Z Paříže vyslali do Indie nového vrchního velitele generálmajora Corbeila a důstojník uvažoval, zda o něm posel přináší zprávy. Jeho kariéře by jistě prospělo, kdyby mohl generálovi při příjezdu ohlásit toto pozoruhodně ziskové vítězství. Mohl by počítat s povýšením.

„Kdo jste?“ zeptal se jezdece důrazně. „Máte pro mě depeši?“

Jezdec mlčel. Probodl majora pohledem, zvedl ruku v rukavici a oklepal ji o plášť, z něhož se zvedla oblaka prachu. Ukázalo se, že látka nebyla šedá, nýbrž bílá, a po další očistě se na ní objevil brokát a zlaté prýmky – uniforma generálmajora armády Ludvíka XV.

Major nasucho polkl a zasalutoval. „Promiňte, *monsieur le général*, nevěděl jsem...“

Generál ukázal na postupující kolonu. „Co to má znamenat?“ Obličej mu zřítověl hněvem. „Proč ustupujete?“

„Ustupujeme? Pane generále, dosáhli jsme velkého vítězství!“

„Dosáhli jste porážky!“ vyštěkl generál. „Toto je potupné selhání! Promarněná příležitost! Až budu psát hlášení do Paříže,

postarám se, abyste zbytek kariéry pucoval latríny na tichomořských ostrovech. Madrás vám byl vydán na milost a nemilost a vy jste té výhody nevyužil.“

„Cti bylo učiněno zadost. Při našem bombardování zahynulo sedm lidí, z toho jeden anglický obchodník a jeho manželka. Nebylo by gentlemanské, kdybychom jim způsobili další utrpení.“

Corbeil se bez varování předklonil v sedle a udeřil majora do tváře jezdeckým bičíkem. „Měl jste všechny Angličany, muže, ženy i děti, nahnat do moře nebo je zmasakrovat bajonety, až by oceán zrudnul jejich krví. Měl jste rozstřílet hradby na cucky, vypálit jejich domy a vyplenit město tak, aby tam ani krysy nic nenašly.“

Major přiložil ruku k poraněnému obličejí, ale Corbeil ho znovu udeřil bičíkem a rána zanechala na prstech krvavou podlitinu. „Dívejte se na mě, když s vámi mluvím!“

Major odtáhl ruku ulepenou krví a prachem a zíral na generála. „Copak se k vám, pane, nedostaly zprávy z Evropy? Válka přece není. Naše vláda zahájila rozhovory s Londýnem s cílem vyřešit nepokoje v Severní Americe bez použití zbraní.“

Utřel si obličej rukávem, na bílé tkanině zůstal karmínový pruh. Šok pomalu ustupoval a v majorově hrudi klíčil vztek z ponížení. Zdeptal Angličany, pro francouzskou *Compagnie des Indes* získal půldruhého milionu zlatých *pagod* – a to vše ve válce, která ani nebyla vyhlášena. Byl hrdina. Jeho čest vyžadovala, aby vyzval generála na souboj, jímž by pomstil urážku a uchránil svou pověst.

Když se však podíval do generálových nelítostných očí, náhle mu čest nepřipadala tak důležitá.

„Když dovolíte, *mon général*, musím držet své muže v pohybu.“ Kolona se zastavila, vojáci pobaveně sledovali hádku svých nadřízených. Major vytrhl jednomu honákovi z ruky bič na pohánění volů a za vzteklého klení jím začal švihat své muže. „Pohyb, bando líná! Jestli nebudeme do západu slunce v Pondicherry, rozsekám vám záda tak, že vám budou vidět žebra. Hněte sebou!“

Zaujal místo v čele kolony, která se pomalu dala do pohybu. Corbeil stál vedle cesty a pozoroval vojenský útvar. Zvlnil rty v úsměvu. Hněv je dobrý, slouží svému účelu.

Nedbal na to, co se dojednávalo v Paříži nebo Londýně. Diplomaté budou mluvit a mluvit, ale jako vždycky nic nedomluví. Nakonec se Francie a Británie znovu ocitnou ve válce, jak se to děje už sedm set let.

Ale tentokrát bude odměnou za vítězství celý svět.